

DIRECTOR
CARLES CAPDEVILA

DIRECTOR ADJUNT
IGNASI ARAGAY

SUBDIRECTORS
DAVID MIRÓ, CATALINA SERRA,
JORDI CORTADA

DIRECTORA D'ART
CRISTINA CÓRDOBA

EDICIÓ PAPER
ROSA RODON
EDICIÓ DIGITAL
SÍLVIA BARROSO
POLÍTICA FERRAN CASAS
INTERNACIONAL MARC VIDAL,
CARME COLOMINA
ECONOMIA ÀLEX FONT
SOCIETAT JOAN SERRA
CULTURA LAURA SERRA
COMUNICACIÓ ÀLEX GUTIÉRREZ
ESPORTS TONI PADILLA

DELEGACIÓ A MADRID
JOAN RUSIÑOL
DELEGACIÓ A BRUSSEL·LES
LAIA FORÉS
LLENGUA ALBERT PLA
FOTOGRAFIA FRANCESC MELCION,
XAVIER BERTRAL

EDICIÓ DE PREMSA
PERIÒDICA ARA, SL

PRESIDENT
FERRAN RODÉS
CONSELLER DELEGAT
SALVADOR GARCIA RUIZ
DIRECTOR AUDIOVISUAL
ANTONI BASSAS
DIRECTORS DE NEGOCI
ANTONI M. PIQUÉ
(EXPERIÈNCIA D'USUARI)
ORIOL CANALS
(SUBSCRIPCIONS, DISTRIBUCIÓ
I PROMOCIONS)
MARC ERRA
(MÀRQUETING I E-COMMERCE)
DIRECTORA FINANCERA
FOIX VALDÉ
DIRECTOR COMERCIAL
SERGI GERMÁN
DIRECTOR SISTEMES I PRODUCCIÓ
SERGI RUIZ
DIRECTOR DE TECNOLOGIA
MARC CAMPRODON

C/ DIPUTACIÓ, 119
08015 BARCELONA.

TELÈFON: 93 202 95 95.

ATENCIÓ AL SUBSCRIPTOR: 902 281 110
subscriptions@ara.cat

TEXT LEGAL

Edicions de premsa periòdica ARA es reserva tots els drets sobre el contingut del diari ARA, els suplementos i qualsevol producte de venda conjunta, sense que es puguin reproduir ni transmetre a altres mitjans de comunicació, totalment o parcialment, sense prèvia autorització escrita.

Difusió controlada per l'OJD

Actuals electors i futurs ciutadans

Aquest mes de juliol està tenint lloc un debat electrònic promogut per l'Institut Universitari Europeu de Florència sobre la qüestió de qui hauria de votar en els referèndums d'independència. A propòsit d'Escòcia, el prestigiós polític Rainer Bauböck ha defensat que no és el mateix ser un potencial ciutadà d'un potencial estat que un elector d'un referèndum d'autodeterminació. Dit amb unes altres paraules, allà on no hi hagué conquesta o desplaçaments forçosos de població no s'ha de confondre els que avui estan legitimats per votar i els que podran fer-ho com a ciutadans d'un nou estat si aquest acaba esdevenint-se. Confondre les dues coses és avançar-se als esdeveniments i actuar com si la independència ja estigués decidida (i també les polítiques de ciutadania).

Qui hauria de votar en el referèndum d'independència d'Escòcia, d'acord amb Bauböck? La resposta és clara. Exactament els mateixos que avui poden votar per escollir representants al Parlament escocès, responsable d'un futur canvi del seu estatus polític. En termes informàtics –i utilitzant les paraules del mateix Bauböck– es tractaria d'un *upgrade*: una actualització o renovació del disseny institucional que ja està en funcionament ara i sobre el qual han de decidir els seus actuals usuaris/electors. Naturalment, això no vol dir que només els afecti a ells. Un nou estatus polític suposa canvis per a molta gent. Però de la mateixa manera que no té sentit que tots els britànics hi puguin votar pel fet que, d'una manera o altra, els afecta –ja que això suposaria negar *de facto* la possibilitat d'escollir dels escocesos–, tampoc els residents que podrien convertir-se en nous ciutadans d'un estat (i, per tant, i tant que els afecta!) no tenen per què tenir reconegut el seu dret a vot en aquesta consulta.

JAUME LÓPEZ

PROFESSOR DE CIÈNCIA POLÍTICA, UPF

¿S'han seguit aquests raonaments a l'hora de definir el cens dels electors del referèndum escocès? No. D'acord amb el document del govern que explica tots els detalls del procés de sobirania, el *White paper*, el pròxim 18 de setembre podran votar tant els que poden votar a les eleccions regionals com a les locals. Això vol dir: 1) els ciutadans britànics residents a Escòcia; 2) els ciutadans de la Commonwealth residents a Escòcia, amb permís de residència al Regne Unit o que no el requereixen; 3) els ciutadans de la República d'Irlanda i altres països de la UE residents a Escòcia; 4) els membres de la Cambra dels Lords residents a Escòcia, i 5) el personal de l'exèrcit, de la Corona o del govern britànic que presten serveis al Regne Unit o a l'estranger i estan registrats per votar a Escòcia. A diferència, però, d'aquestes eleccions, l'edat mínima per votar al referèndum serà 16 anys en lloc de 18.

A Catalunya encara no sabem qui podrà votar al referèndum del 9 de novembre i anem força endarrerits pel que fa a conèixer les condicions explícites de tot el procés. D'acord amb el que, de moment, diu el text de

El paral·lelisme entre el cens del referèndum escocès i el del català és important. I la confusió que pateixen és la mateixa

la llei de consultes i que s'ha conegut recentment, podran votar: 1) els electors al Parlament català; 2) els nacionals de països de la UE amb més d'un any de residència i empadronament a Catalunya; 3) els extracomunitaris que hagin certificat tres anys d'empadronament des de l'endemà d'haver obtingut permís de residència; 4) els catalans residents a l'estranger sempre que s'inscriguin en un registre voluntari. (No podran votar els catalans –és a dir, els nascuts a Catalunya– que viuen i estan censats a la resta de l'Estat.)

El paral·lelisme amb el cas d'Escòcia és força important, tot i que aquí hi hagi uns requeriments temporals mínims. La confusió lògica és la mateixa. ¿Té cap sentit que un resident que avui no pot votar qui governa a Catalunya pugui, en canvi, votar sobre el seu futur estatus polític? Desconec les raons precises que han portat els nostres representants a defensar aquesta proposta: no sé si han volgut seguir l'exemple escocès, si el fet que sigui un text que parli de participació en general ha fet que no s'hagi distingit prou entre tipus de consultes (entre objectes i subjectes), o si volien distingir-se al màxim del que és un referèndum. En aquest sentit, potser n'hi havia prou substituïnt padró per cens i l'edat mínima de 18 per la de 16.

En el cas català, als arguments de Bauböck cal afegir-n'hi, com a mínim, dos més. La reivindicació democràtica del dret a decidir es vincula sobretot a una *démos*, i no tant a una nació. L'actual *démos*, independentment de què entengui cadascú per nació catalana, l'integren els que tenen la condició política de catalans segons l'Estatut (art. 7), és a dir, els que poden votar a les eleccions al Parlament. Aquest és el *démos* català. No només això: aquí la pregunta no implica només la independència, sinó també altres formes d'encaix: l'argument de l'*upgrade* és encara més clar.

DIÀLEG

Els grans debats de l'actualitat en mitjans d'aquí i del món

Israel i Palestina: ordre contra desordre

(NEW YORK TIMES)

El conflicte àrabo-israelià s'ha convertit en una miniatura de la divisió més rellevant del món d'avui: la que hi ha entre el *món de l'ordre* i el *món del desordre*.

Israel s'enfronta amb actors no estatals vestits de paisà, armats amb coets i *drones* fets a casa, que estan amagats entre els civils en quatre de les seves cinc fronteres: el Sinaí, Gaza, el Líban i Síria. I el que és més xocant d'aquesta situació és que les maneres tradicionals de posar ordre semblen ineficaces. Israel, una minisuperpotència, continua atacant l'heterogènia milícia islamista a Gaza amb la seva moderna força aèria, però els militants palestins,

que han guanyat molt de poder amb l'ús d'alta tecnologia assequible, contraataquen una vegada i una altra amb coets i fins i tot amb un *drone* de fabricació casolana –ara se'n poden fer a Gaza.

[...] Segons el meu punt de vista, l'única manera que Israel realment restringeixi l'amenaça dels coets de Hamàs és que els palestins de Gaza exigeixin que no se'n disparin més. esclar que Israel pot infligir prou mal a tot Gaza per aconseguir un alto el foc, però aquesta estratègia mai dura. L'única manera és que Israel s'alii amb els palestins moderats de Cisjordània per construir un estat pròsper allà, de manera que els palestins de Gaza es despertin cada dia i diguin al nihilista Hamàs: "Volem el que tenen els nostres veïns de Cisjordània". Els únics controls sostenibles són els que provenen de dins.

[...] Els colons jueus han fet tot el que han pogut per construir més as-

sentaments i minvar la confiança dels palestins que Israel, un dia, comparteixi prou el poder per permetre la creació d'un estat palestí a Cisjordània. I el lideratge palestí moderat i secular a Cisjordània ha demostrat sempre molt poc coratge per arribar a un acord. Així que no existeix cap alternativa convincent contra el nihilisme de Hamàs.

[...] Quan les antigues tàctiques de control de dalt a baix estan cada vegada menys disponibles o són cada vegada més cares (en un món de gent i tecnologies fortes, ser l'home més fort no és el que era), els dirigents i la seva gent hauran de buscar una font d'ordre nova i més sostenible, que sorgeixi de baix i que es basi en un poder, uns valors i una confiança compartits. El lideratge dependrà de si se sap cultivar aquest tipus d'ordre. [...]

[15 de juliol]

THOMAS L. FRIEDMAN
PERIODISTA

EL DIARI D'AHIR

Fe d'errades: L'ARA agraeix als lectors que ens facin arribar els errors que detectin en el contingut dels articles. Un cop confirmat l'error, l'ARA publica la fe d'errades en aquesta mateixa columna. Podeu fer-nos arribar les vostres esmenes a opinio@ara.cat.

ara